ТРОЄРУЧИЦЯ

Парафіяльний часопис храму Богородиці Троєручиці
Української Греко-Католицької Церкви в Естонії

м. Таллінн **лютий 2017 р. Б. №2(26)**

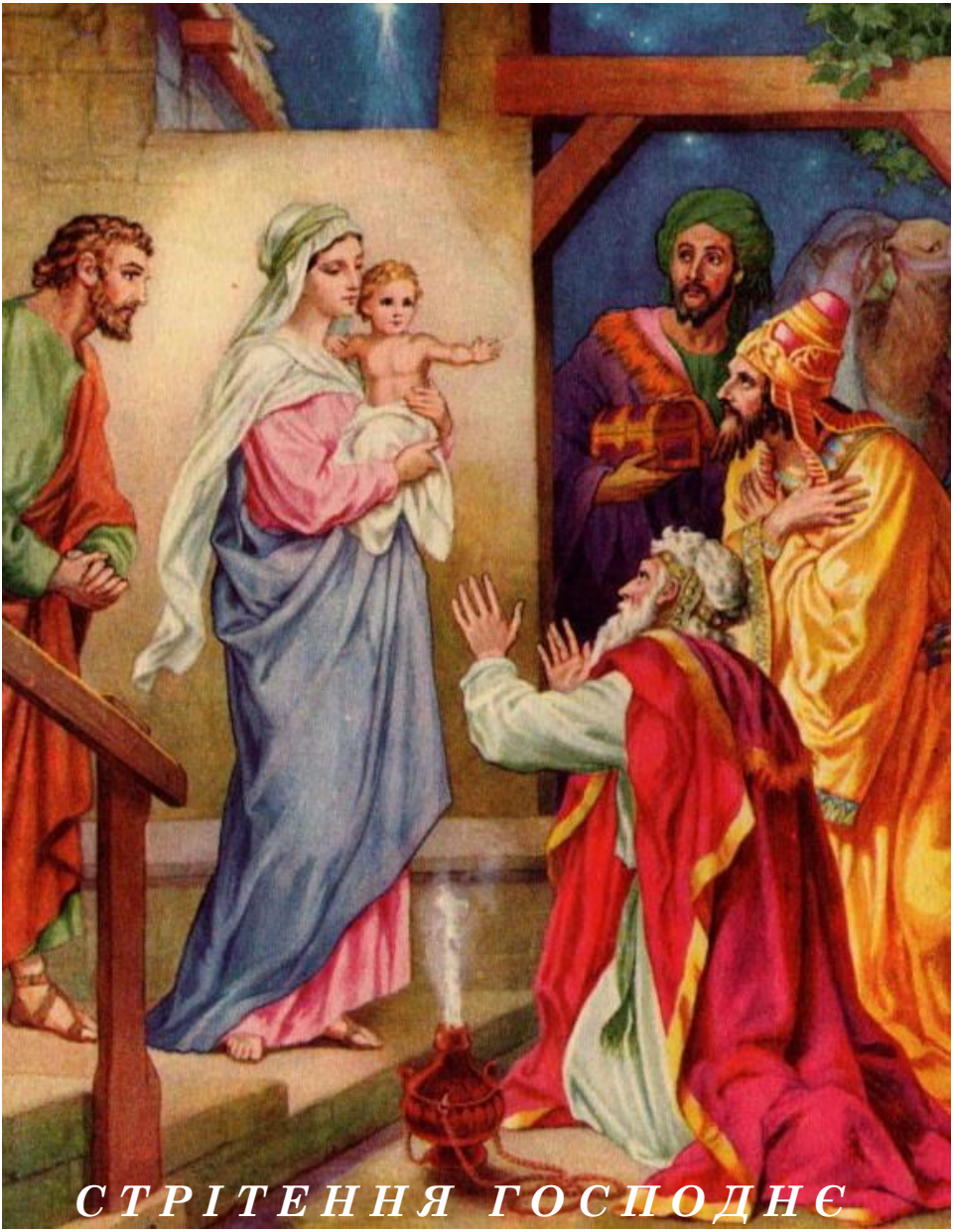

Л Ю Т И Й 2 0 1 7

ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА	НЕДІЛЯ
		1 *Св. Літургія* *09:00*	**2** **СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЄ** *Св. Літургія* *10:00*	**3** *Св. Літургія* *09:00*	4 **13:00 - Катехизація** (підготовка дітей до першої сповіді та урочистого Святого Причастя)	5 ***Неділя про Митаря і Фарисея.*** *Свята Літургія* *10:00 – Таллінн* Збори церковної громади
6 *Св. Літургія* *09:00*	7 *Св. Літургія* *09:00*	8 *Св. Літургія* *09:00*	9 *Св. Літургія* *09:00*	10 *Св. Літургія* *09:00*	11 **13:00 - Катехизація** (підготовка дітей до першої сповіді та урочистого Святого Причастя)	12 ***Неділя про блудного сина.*** *Свята Літургія* *10:00 – Таллінн* *16:00 – Тарту*
13 *Св. Літургія* *09:00*	14 *Св. Літургія* *09:00*	15 *Св. Літургія* *09:00*	16	17 *Св. Літургія* *09:00*	18 **13:00 - Катехизація** (підготовка дітей до першої сповіді та урочистого Святого Причастя)	19 ***Неділя м'ясопусна про Страшний суд.*** *Свята Літургія* *10:00 – Таллінн*
20 *Св. Літургія* *09:00*	21 *Св. Літургія* *09:00*	22 *Св. Літургія* *09:00*	23 *Св. Літургія* *09:00*	24 *Св. Літургія* *09:00*	25	26 ***Неділя сиропусна, прощення.*** *Свята Літургія* *10:00 – Таллінн* *16:00 - Хельсінкі*
27 ***Початок Великого посту*** 	28					

Свято - СТРІТЕННЯ

“Прибери свої палати, Сіоне, щоб прийняти Царя Христа! Вітай Марію, Небесну браму, бо вона явилася престолом херувимським. Вона носить Царя слави”.

Ось сповняється закон: на сороковий день після Різдва Ісуса Христа Пресвята Богородиця приносить в єрусалимський храм Дитя, щоб очистити себе (хоч Вона цього очищення не потребувала) і пожертвувати небесному Отцеві Сина свого первородного.

Господь Бог у законі Мойсея зобов’язав, що кожен первородний син має бути посвячений Йому в подяку за те, що Бог наслав у Єгипті смерть на всіх єгипетських первородних, а синів Ізраїля спас. Кожне принесене дитя приймав на свої руки священик, а батьки приносили в жертву ягня або ж, якщо були дуже бідні, пару голубів чи горлиць. Потім дитя з рук священика брали до себе на виховання.

Щоб нас навчити, як треба коритися Божим законам, Спаситель і Пресвята Богородиця, хоч не були до цього зобов’язані, виконують той припис. Святий євангелист Лука цю подію описує так: ***“…привели Його в Єрусалим поставити Його перед Господом, як то написано в Господньому законі: «Кожний хлопець, первородний, буде посвячений Господеві», – і принести жертву, як то написано в Господньому законі: «Пару горлиць або двоє голубенят»***.

А був в Єрусалимі чоловік на ім’я Симеон; чоловік той, праведний та побожний, очікував утіхи Ізраїля, і Дух Святий був на ньому. Йому було відкрито Святим Духом, що не бачитиме смерти перш, ніж побачить Христа Господа. Він прийшов Духом у храм. І як батьки вносили дитя Ісуса, щоб учинити над ним за законним звичаєм, він узяв Його на руки, благословив Бога й мовив: ***«Нині, Владико, можеш відпустити слугу Твого за Твоїм словом у мирі, бо мої очі бачили Твоє спасіння, що Ти приготував перед усіма народами; світло на просвіту поганам, і славу твого люду – Ізраїля».***

Батько Його і мати дивувалися тому, що говорилося про Нього. Симеон же благословив їх і сказав до його матері Марії***: «Ось цей поставлений для падіння й підняття багатьох в Ізраїлі; Він буде знаком протиріччя, та й тобі самій меч прошиє душу, щоб відкрились думки багатьох сердець».***

Була також і Анна, пророчиця, дочка Фануїла з покоління Асера; вона була вельми похила віком і жила сім років з чоловіком від дівування свого; зоставшися вдовою аж до вісімдесят четвертого року, вона не відходила від храму, служачи (Богові) вночі і вдень постом та молитвою. І надійшла вона тієї самої години й почала прославляти Бога та говорити про нього всім, що чекали визволення Єрусалиму (Лк. 2, 22-38).

Стрітення Церква святкує з 541 р. Тоді, за правління імператора Юстиніяна, в Царгороді був великий мор і землетрус. І Бог об’явив одному зі своїх слуг, щоб пам’ять Стрітення встановити як день торжественний, а коли це свято було встановлено, то мор припинився.

РИЗИ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ

Для богослужень священнослужителі одягають спеціальний одяг, який називаємо ***ризами***. Цей одяг упродовж віків набув символічного значення і свідчить про надзвичайність усього, що відбувається під час богослужіння. Відповідно до ступенів священства відрізняється і богослужбовий одяг: одні ризи належить одягати дияконам, інші - священикам, а ще інші - єпископам. Тут йтиметься про облачення дияконів та священиків.

Отож, богослужбовим одягом для диякона є ***стихар*** - довга біла туніка, яку в нашому обряді дещо видозмінено і яку ще називають «далматика». Поверх стихаря диякон одягає ***орар*** - довгий широкий пояс, який переперізують через ліве плече і протягують попід праву руку, та ***нарукавники***.

Священик для звершення богослужень одягає ***стихар***, на шию – ***єпитрахиль*** - це зшитий докупи широкий пояс із отвором для голови, який спадає з шиї до колін. Стихар і єпитрахиль підперезують ***поясом***, а рукава стихаря стягують спеціяльними ***нарукавниками***. Поверх цього священик одягає ***фелон*** - накидку з багато оздобленого матеріалу.

ОДЯГ СВЯЩЕНИКА
а) стихар; б) єпитрахиль.

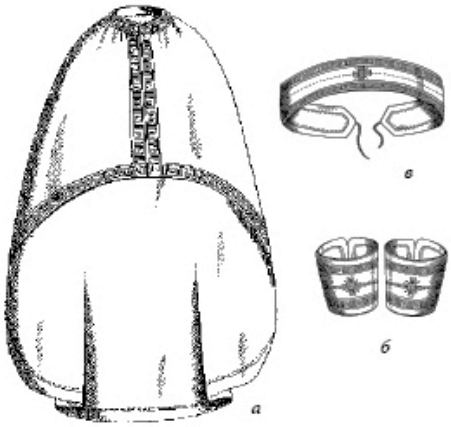

ОДЯГ СВЯЩЕНИКА
а) фелон; б) нарукавники; в) пояс.

Євхаристійний посуд

При звершенні Божественної літургії використовують спеціяльний посуд. До нього належить ***чаша, дискос, звіздиця, копіє і ложиця***. ***Чашу*** вживають для приготування і освячення вина, туди у відповідний момент літургії вкладають частиці освяченого Хліба і з неї причащаються священнослужителі та вірні. ***Дискос*** служить для приготування євхаристійного Хліба та перенесення його на престол під час великого входу. ***Звіздицю*** кладуть на дискос, щоб унеможливити змішування частиць Хліба, складених у певному порядку. ***Копієм*** священик під час проскомидії викраює з просфор Агнця та інші частиці, які буде використано на літургії, а ***ложицею*** причащає вірних. Усі ці речі, з огляду на їх надзвичайне призначення, прийнято виготовляти з коштовних металів.

При звершенні літургії використовують спеціальні покрівці, якими покривають Чесні Дари. Покрівців є три: два малих для чаші й дискоса та один великий. Великий покрівець називається ***воздух***. Ним покривають чашу і дискос поверх малих покрівців.

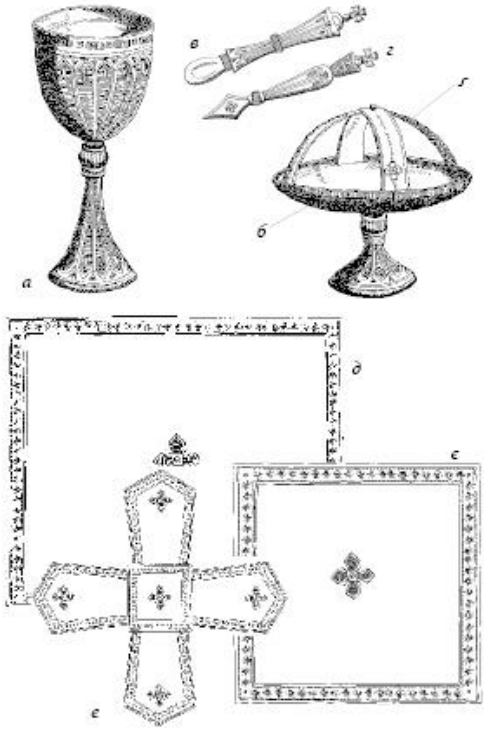

ЄВХАРИСТІЙНИЙ ПОСУД

а) чаша; б) дискос; в) ложиця; г) копіє; ґ) звіздиця; д) воздух; є) покрівець для чаші; є) покрівець для дискоса.

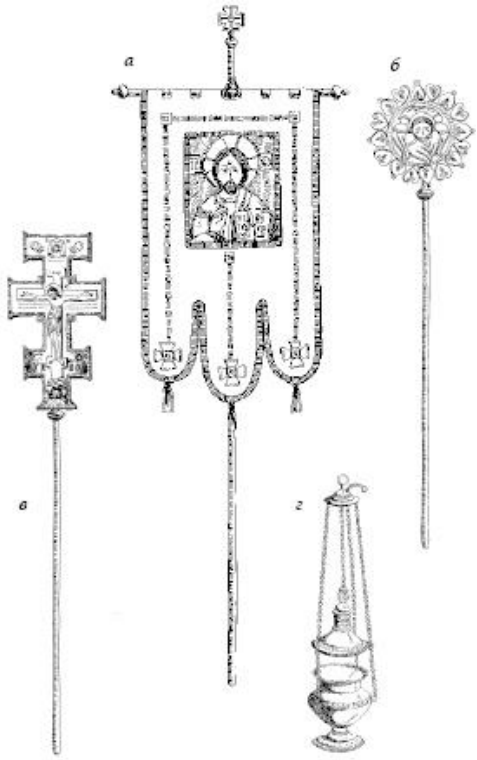

ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

а) хоругва; б) рипіда; в) хрест; г) кадильниця.

(Використано матеріали: «Як поводитися у храмі; Порадник богомольця» - Львів: Свічадо, 2008)

ДЕСЯТИНА – ЩО ВОНО ТАКЕ?

«І ось зоря, що її бачили на сході, йшла перед ними, аж поки не підійшла і не стала зверху, де було дитятко. Побачивши зорю, зраділи радістю вельми великою. Увійшли до хати й побачили дитятко з Марією, матір'ю його, і, впавши ниць, поклонились йому; потім відкрили свої скарби й піднесли йому дари: золото, ладан і миро» (Мт 2, 9-11).

Сьогодні, коли роздумуємо про царів-мудреців, які йшли за зорею і, знайшовши Дитятко і поклонившись Йому, «відкрили свої скарби і піднесли йому дари», хочу заторкнути ***«****гарячу****»*** тему церковного життя – тему дарів, пожертв, які ми приносимо до храму, чи даємо *«на Боже»*…

Багато відео-сюжетів про життя і діяльність Церкви, які виходять на різних телеканалах, на жаль, мають смак антицерковної пропаганди. Часто знаходять *«головного героя»,* служителя Церкви і навколо нього розгортають цілу історію. Майже завжди заторкують і тему грошей. Цю тему хочу заторкнути і я сьогодні, але маю намір поглянути на неї з іншого боку. Це тема десятини, тобто пожертви десятої частини своїх прибутків на потреби Церкви.

Коли розмова заходить про протестантів чи сектантів, неодноразово можна почути осуд в їхній бік, мовляв вони мають за що здійснювати їхню діяльність, бо вони мають обов'язок давати десятину, тобто, що вони фінансово «стоять нормально». Може скластися враження, що дійсно десятина (10% від місячного заробітку) – це щось придумане людиною, що вона стосується членів сект і придумана для їхніх діяльностей, і що вона не має відношення до нашої Церкви.

Проте, коли ми посвятили наш храм у Крихівцях, хочу засвідчити, що було декілька родин, які жертвували на храм, чесно вділяючи десятину від свого прибутку. Вони не мали жодного припису, обов'язку, але це робили від душі. Цим родинам, згідно їх слів, ніколи нічого не забракло, Господь їм давав усе, відколи вони почали вділяти цю пожертву. Завдяки таким родинам і людям, які насправді щедро жертвували на будівництво храму (багато з них не є нашими парафіянами територіально, але духовно), нам вдалося за такий, відносно короткий, період часу звести такий чудовий храм.

Тоді в мене виникло бажання дослідити глибше цю тему, бо ж тема грошей, особливо грошей у Церкві є темою гарячою, і лише одному Богові відомо серце жертводавця, чи він дає «***зі свого надміру***» чи дає «***все що має***», як «***дві вдовині лепти***», які Господь прийняв і про що говориться у Святому Письмі.

І. Отже, що ми знаємо про десятину? Звідки вона бере свій початок?

Заглянемо до Святого Письма Старого Завіту. Першу згадку про десятину знаходимо у книзі Буття (14,20): Авраам дав десяту частину всього того, що мав, Мелхіседеку, священикові Бога Всевишнього. Десятина практикувалася і в інших народів за часів біблійних патріархів: Яків десятину вводить як обітницю Богові: «...***і з усього, що даси мені, напевно дам тобі десятину***» (Бут. 28,22).

Отже, історія з Яковом була такою (Бут 28,10-22): ***«Тоді вийшов Яків із Версавії і пішов у Харан. Дійшов він на місце й заночував там… І сниться йому, що ось драбина спирається об землю, а вершком сягає неба, і оце ангели ступають по ній вгору й сходять наниз. А над нею стояв Господь і мовив: Я - Господь, Бог Авраама, твого батька, і Бог Ісаака. Землю, що на ній ти лежиш, я дам тобі й твоєму потомству. Твоє ж потомство буде численне, як земний порох. Ти поширишся на захід і на схід, на північ і на південь. Усі народи землі будуть благословенні через тебе і твоє потомство… Коли ж Яків прокинувся зо сну свого, то промовив: Направду, Господь є на цьому місці, а я не знав… Тоді Яків пообіцявся, кажучи: Як Господь буде зо мною і збереже мене в цій дорозі, що її верстаю, і як дасть мені хліба їсти та й одежі одягтися, так що вернусь я живим-здоровим у господу мого батька, то Господь буде мені Богом, а камінь цей, що його я поставив як стовпа, буде дім Божий, і з усього, що даси мені, напевно дам тобі десятину».***

У той час десятина ще не була обов’язковим законом, а тільки виразом особливих стосунків деяких патріархів з Богом. Яків на знак вдячності Богові обіцяє давати десятину. Щось подібного роблять християни, коли дають якусь пожертву, як подяку за отриману ласку, вислухані молитви чи на знак прохання якоїсь допомоги від Бога. Не лише десятина була способом жертви Богові, але й інші види пожертвування: наприклад першоплоди, про що читаємо у книзі Виходу 23,19: ***«Щонайкраще з первоплоду землі твоєї приноситимеш у дім Господа, Бога твого».***

Виникає запитання: чи дійсно Господь мав потребу у тих «***десятинах***»? Господь не мав і не має потреби у нічому, і навіть у тих пожертвах, але встановлює, зверніть увагу саме він встановлює їх, як засіб релігійного виховання, відносин, зв’язку з ним. Він хоче, щоб людина чулася в обов’язку відносно Бога, що не завжди людині до вподоби.

Господь через Мойсея передає своєму народові деякі вказівки у книзі Виходу (35,1-29): ***«Зібрав Мойсей усю громаду синів Ізраїля й каже до них: «Ось що заповідав Господь чинити: Шість днів робитимете, сьомий же день має бути святий для вас; субота - цілковитий спочинок на честь Господа. Кожен, хто робитиме в цей день, буде караний смертю…»***

І промовив Мойсей до всієї громади синів Ізраїля: ***«От що заповідав Господь словами: Принесіть від себе пожертву Господеві. Кожен охочий нехай принесе як пожертву: золото, срібло й мідь; блакит, порфіру, кармазин, тонке полотно й козячу шерсть; баранячі шкури червоні, борсучі шкури й акацієве дерево; олію на світло, пахощі на миро для помазання і на благовонне кадило; онікс-каміння й каміння, щоб вправляти в ефод і в нагрудник. Кожен добрий знавець з-між вас нехай прийде й робить усе, що заповідав Господь… І відійшла громада синів Ізраїля від Мойсея. Потім поприходили всі, до кого промовило серце, і всі, кого заохотив дух, і поприносили пожертви Господеві на будову намету зборів та всіх потреб, і на святі ризи. Поприходили чоловіки й жінки; усі охочі серцем поприносили… Усі чоловіки й жінки, в яких серце було щедре подавати на всяку роботу, яку Господь заповідав через Мойсея зробити, усі сини Ізраїля приносили доброхіть пожертви Господеві…»***

У наступній главі (Вих 36,3-6) читаємо про те, як Мойсей передає веління Бога на пожертвування для скінії, але коли принесено було цілком достатньо, Мойсей зупинив потік пожертвувань: «І взяли вони з-перед Мойсея всі приноси, що поприносили сини Ізраїля на будівлю й спорудження святині, щоб збудувати її; але сини Ізраїля приносили щоранку й далі добровільні пожертви. Так, що всі майстри, що були зайняті на роботі коло святині, поприходили кожен від своєї роботи, що її виконували, і сказали до Мойсея: ***«Народ дає більш, ніж треба для виконання діла, що заповідав Господь зробити»***. І велів Мойсей розголосити по таборі таке: ***«Нехай ні чоловіки, ні жінки не дають більш ніяких пожертв для святині!»*** Так було стримано народ від пожертв; бо було вже досить запас.

Під десятиною розумілася десята частина зі всього, що отримує від своєї праці людина (Лев 27,30): ***«Всяка десятина від землі, чи від засівів із поля, чи від плодів із дерева, буде Господеві, (вона) свята Господеві…»*** Десятина йшла на користь коліна Левія, що ніс на собі обов'язки священства. Коліно Левія не отримало, на відміну від інших колін, земельного наділу, оскільки служило скинії Господній. Матеріальне забезпечення священиків і левітів залежало від релігійного благочестя та свідомості єврейського народу. Десятина, в цьому випадку, була на зразок доходу, який виплачувався замість земельного наділу. Коліно Левія складало десяту частину єврейського народу, тому у встановленні десятини полягала природна справедливість – ряд колін утримує на свої засоби одне коліно, яке виконує для всього народу священиче служіння, приносить жертви за них.

Після збору десятина розподілялася всередині коліна Левія за досить складною системою. З десятини, отриманої від «синів Ізраїлевих», виділялася десятина в жертву Богові, на первосвященика, на священиків, на пристрій свят (Числа 18,21-32); також на підставі Втор 14, 28-29 можна зробити висновок, що кожен третій рік збиралася ще десятина, яку потім споживали вдови, бідняки і левіти. У цій же книзі Второзаконня (14,22) читаємо: ***«Даватимеш точно десятину з усього врожаю твого посіву, з того, що виросте в полі щороку»***.

Хоча в Законі не вказувалося, яке покарання за несплату десятини, кожен ізраїльтянин вважав своїм обов'язком підтримувати це правило. В дні пророка Малахії Бог навіть звинуватив ізраїльтян, які перестали жертвувати, що вони ***«обкрадають»*** Його ***«десятиною і приношеннями»*** (Мал 3,7-9): ***«З часу батьків ваших ви від моїх заповідей відступили і їх не пильнували. Поверніться ж до мене, і я до вас повернуся, - говорить Господь сил. А ви питаєте: Як нам повернутись? Хіба годиться людині обкрадати Бога? Ви ж мене обкрадаєте й питаєте: В чім ми тебе обікрали? - Десятинами й приносами! Ви тяжко прокляті, а все ж таки ви, увесь народ, мене обкрадаєте. Приносьте всі десятини до комори, щоб була пожива в моїм домі, і таким робом випробуйте мене, - говорить Господь сил, - чи не відчиню вам загат небесних і не виллю на вас благословення понад міру? Для вас я погрожу сарані-ненажері, щоб не пустошила у вас земного плоду, та й щоб виноград не став у вас безплідним у полі, - говорить Господь сил. Усі народи щасливими вас будуть називати, бо будете країною втіхи, - говорить Господь сил».***

Отже, як бачимо сам Господь через Мойсея встановив закон, щоб давати десяту частину від того, що людина заробляє, як ми кажемо, «на Боже». Цей закон був обов'язковим у Старому Завіті й за невиконання чи нехтування ним Господь гнівався і, навіть, звинувачував у крадіжці. Встановлення цього закону мало виховний характер – щоб людина не забувала, що вона заробляє, доробляється чогось, бо Господь дає їй цю можливість, і тому повинна дякувати Богові - пожертвою. Часто людина всі свої заробітки гордо приписує собі («То я доробився!»), а тому і відзначається скупістю та невдячністю щодо Бога. Ця пожертва десятини йшла на храм, на утримання священиків з роду Левітів і на потреби бідних, сиріт і вдів.

II. Новий Завіт і десятина

Нас же, що живемо за законами Нового Завіту, цікавить запитання: чи цей закон зобов'язує і нас? Чи є якийсь інший закон, що стосується пожертвування, данини, якогось роду ***«новозавітної десятини»***?

Ісус про десятину згадує один раз і то негативно, бо говорить про фарисеїв, які сплачують її задля власної слави і гордості. Він дорікає їм за те, що вони подачками-дарами прагнуть виправдати своє грішне життя – ***«без справедливості, милосердя та віри»*** (Лк 11, 42): ***«Горе вам, фарисеї, бо ви даєте десятину з м'яти, рути та всякої городини, але занедбуєте правосуддя і любов Божу! І це треба було робити, і того не лишати».***

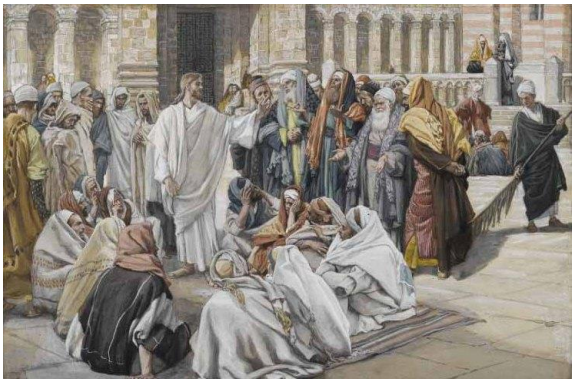

Новий Завіт – це завіт любові, це завіт, головним законом якого є любов Бога і ближнього, а любов вимагає дбати і про Бога і про ближнього. Він заохочує вийти з себе і перестати думати тільки про себе, а творити діла милосердя (Лк 6,38): ***«Дайте, то й вам дасться: міру добру, натоптану, потрясену, переповнену дадуть вам. Якою бо мірою ви міряєте, такою й вам відміряють».***

Апостол Павло (І Кор 16,1-3) не визначає конкретну суму чи відсоткову частину доходу, яку повинні збирати християни на потреби Церкви, але пропонує, щоб у неділю кожен відкладав зі свого заробітку частину грошей: ***«А щодо збірки на святих, то робіть і ви так, як я був наказав Церквам галатським. Першого дня тижня кожний з вас хай відкладає в себе, збираючи, що може заощадити, щоб збірок не робити тоді, коли сам прийду. А коли прийду, пошлю тих, що їх ви вважатимете, з листами, щоб вони віднесли ваш дар у Єрусалим».*** Апостол Павло звертається до жителів Коринту, які повинні були обдумати спосіб, як відкладати, щоб, коли прийде Павло, вони могли йому віддати, не примусово, а від серця.

В іншому місці апостол Павло пише (ІІ Кор 9,5-9): ***«Я вважав, отже, потрібним просити братів, щоб вони вийшли до вас перед нами і приготували заздалегідь той заповіджений щедрий ваш дар, щоб він був готовий як правдивий дар, а не як вимушений даток. Але я кажу: Хто скупо сіє, скупо буде жати; хто ж щедро сіє, той щедро жатиме. Нехай дає кожний, як дозволяє серце, не з жалю чи примусу: Бог любить того, хто дає радо. А Бог спроможний обсипати вас усякою благодаттю, щоб ви у всьому мали завжди те, що вам потрібне, та щоб вам ще й зосталось на всяке добре діло, як написано: «Розсипав, дав убогим; праведність його перебуває вічно».***

У своєму листі апостол застерігав: ***«Якщо ж хто не піклується про потреби... своїх домашніх, то він відрікся від віри і гірше за невіруючого»*** (1 Тим. 5,8). Таким чином нагадував вірним про обов’язок піклуватися про братів у вірі. Тому він проводив збірки «для святих», які потребували допомоги і нагадував дбати про вдів і про сиріт. Апостол Павло з вдячністю приймав дари від збору вірних «на потреби» і переживав, щоби своїм життям і своїми потребами «не обтяжував» нікого з братів (пор. І Сол 2,9; Фил 4,15-18).

Отже, серед послідовників Христа скоріше всього практикувалися добровільні пожертвування. Традиція збору «десятини», як закону встановленого Господом, залишилася у багатьох і донині. Наприклад, на наших землях князь Володимир побудував Десятинну Церкву на десяту частину своїх доходів.

Десятину збирали на користь храму і його служителів; завдяки десятинним зборам Церква займалася благодійністю, утримувалися сиротинці і доми пристарілих, монастирі, засновувала освітні заклади...

Апостол, говорячи про «збірки», каже про користь від них (II Кор 9,12-14): ***«Бо виконання цього служіння не тільки задовольнить потреби святих, але воно стане ще обильнішим завдяки численним подякам Богові. Спогадуючи цю прислугу, вони будуть хвалити Бога за ваш послух у визнанні Євангелії Христової та за щедрість вашого дару для них і для всіх. І вони своєю молитвою за вас з'являються вам зичливі - заради надмірної благодаті Божої у вас».***

Висновок:

Незважаючи на те, що звичай платити десятину від своїх прибутків непомітно зник і про цей «старозавітній, приписаний Богом, закон» і про «гарний новозавітній милосердний звичай» мало хто говорить і проповідує, існують різні спільноти і в Католицькій Церкві, члени яких здають десятину на потреби катехитичних та євангелізаційних заходів, на діла милосердя, на освітні заклади, на будівництва храмів та монастирів, на утримання місій в цілому світі, одним словом на ***«поширення Євангелії Ісуса Христа».***

Ділячись своїми прибутками, християнин визнає, що всякий дар і всякий заробіток у першу чергу походить від Бога, бо якби Господь не поблагословив, то не відомо чи ми би мали те все, що маємо. Багатьох християн, які звикли у більшій чи меншій мірі витрачати гроші не завжди на найнеобхідніші речі, звичай давати десятину виховував би у стриманості щодо витрачання грошей, у здатності ділитися з ближнім, у свідомості, що Церква та її місійна діяльність залежить також і від «моєї» співпраці.

Розповідають про італійського святого Івана Боско (1815-1888), що його, через кількість грошей, яка перейшла через його руки, можна було вважати мільйонером свого часу. І все, що перейшло через його руки – пішло на ораторії для хлопців… Все, що перейшло через руки Святої Матері Терези з Калькутти, пішло на потреби бідних; все, що перейшло через руки Падре Піо, пішло на лікарню «Дім полегшення страждань» у Сан Джованні Ротондо…

Через мої руки, при зведенні храму, перейшло також дуже багато грошей. І кожного разу, коли я приймав якусь пожертву, я молився, щоб Господь прийняв її у вашому наміренні і ви отримали необхідні благодаті від Нього. І хоч, час від часу, ми мали борги, я завжди вірив, що Господь не залишить мене самого, а дасть у свій час скільки буде необхідно і через кого захоче…

І сьогодні, коли ми роздумуємо про трьох Царів-Мудреців, які увійшовши до хати, ***«побачили дитятко з Марією, матір'ю його, і, впавши ниць, поклонились йому; потім відкрили свої скарби й піднесли йому дари: золото, ладан і миро»*** (Мт 2,11), просімо у Господа ласку бути тими, які отримують більшу радість від того, що дають, ніж від того, що беруть.

о. Йосафат Бойко, ВС

Вертеп на Різдво Христове м. Таллінн

Фото: **Артур Градов**

Привітання з днем народження

Щиро вітаємо наших прихожан, які святкують свій день народження у лютому: Світлана Гжибовська (06.02), Ірина Мороз (07.02), Оля Кісс (08.02), Борис Махров (14.02), Софія Седюк (18.02), Бухінська Надія (25.02), Ольга Бородавчук (28.02).

Многих та Богом благословенних літ.

Видавець: Храм Богородиці Троєручиці, УГКЦ. Відповідальний: о. Олег Поп'юк
Часопис видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних.
Адреса: Laboratooriumi 22, Tallinn 10133 Тел: +372 583 52 562;
e-mail: oleg.popiuk@gmail.com; www.ugcc.ee